

opusdei.org

Prelatens brev (februari 2008)

Opus Deis prelat uppmuntrar till att genomleva fastetiden med optimism och längtan efter omvändelse för att njuta av glädjen med Gud. Vi publicerar hans pastoralbrev för februari.

2008-02-07

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Vi står inför dörren till fastan. Det är en tid då Kyrkan som en god Moder enträget påminner hennes barn om

hur nödvändigt det är att omvända sig om och om igen till Gud och rätta till det som behövs ändras i vår personliga tillvaro. Som Påven påminde vid ett liknande tillfälle, är det så att *denna evangeliska omvändelses väg inte kan begränsas till en särskild tid av året. Det är en väg för varje dag som bör omfatta hela tillvaron, varje dag i vårt liv.*^[1]

Under askonsdagens liturgi lägger prästen aska på oss och uttalar samtidigt ord som utgör en brådskande uppmaning till att rannsaka oss: *Kom ihåg att du är stoft, och stoft skall du åter bli.*^[2] Så lyder en av liturgiins formuleringar. Det är ett mycket expressivt sätt att påminnas om vårt tillstånd som dödliga varelser: den dag kommer då Herren skall kalla oss till sig, döma våra tankar, ord och gärningar och belöna oss – med härlighet, rening eller straff – efter vårt liv på jorden.

Att tänka på detta bör inte skrämma oss, utan röra oss till ånger över våra felsteg, till föresatser om förbättring och till att glädjas åt vårt slutliga möte med Treenigheten. Den helige Fadern påminner om detta i sin senaste encyklika: *Sedan de första tiderna har vetskapen om domen påverkat kristna, även deras dagliga liv, på det sätt att det ger en riktning för deras liv, talar till deras samvete och samtidigt inger hopp om Guds rättvisa.*^[3]

Det är detta som den andra formuleringen uttrycker som kan användas i denna rit: *Omvänd er, och tro på evangeliet*^[4]. Vi är syndare och behöver Guds förlåtelse. Därför inbjuds vi till en djup omvändelse och att inrikta vår pilgrimsvandring på jorden på det slutgiltiga målet: den eviga glädjen med Gud. Jag önskar att vi – utifrån en optimistisk inställning – i dessa ord uppfattar kravet att bli bättre dag efter dag.

Om vi upprätthåller denna kamp kommer den gudomlige Domaren **inte att vara domare – i ordets stränga bemärkelse. Han kommer helt enkelt att vara Jesus,**^[5] ”vår” Jesus: en Gud som förlåter.

Låt oss därför meditera över det som den helige Josemaría skrev ner: **Betrakta Guds underbara omsorg om oss: han är ständigt beredd att höra oss, han väntar i varje ögonblick på ett ord från människan. Han hör oss alltid – men på ett alldeles särskilt sätt nu, eftersom våra hjärtan är väl inställda, beslutna att rena sig – och han kommer inte att slå dövörat till en bön från ett *botfärdigt och förkrossat hjärta* (Ps 50:19).**^[6]

Med en träffande pedagogik konfronterar den heliga Kyrkan oss om och om igen med de grundläggande principerna, så att de

inpräntas i oss och vi inte glömmer bort dem. När fastan börjar, inbjuds vi att stämma in i en hoppfull sång medan prästen genomför denna rit under Askonsdagens gudstjänst: *Låt oss klä av oss den gamla människan, låt oss med säck och aska hålla fasta, låt oss gråta inför Herren, ty nådig och barmhärtig är han; han är vår Gud, som vill förlåta våra synder.*^[7]

Varje år betraktar vi att fastetidens anda sammanfattas i tre traditionella handlingar: bön, bot och givandet av allmosor. Jag har inbjudit er att uppehålla er vid dessa punkter just med anledning av denna liturgiska tid. Nu skulle jag vilja fästa blicken särskilt vid botgöringsandan, som bör leda oss till att med ånger och med tillit till Guds barmhärtighet gottgöra för våra synder och för alla människors synder.

Den helige Hieronymus
kommenterar profeten Joels

uppmaning till omvändelse – *omvänd*
er av hela ert hjärta – med vilken
liturgin inleder fastetiden,^[8] och
uttrycker sig på detta sätt: »Må er
inre bot uttrycka sig genom fasta,
klagan och gråt. Om ni alltså fastar
nu, kommer ni att bli mättade sedan.
Om ni gråter nu, kan ni skratta
sedan. Klaga nu, och bli tröstade
sedan (...). Tvivla inte på att kunna
bli förlåtna, eftersom hur stora era
skulder än är, så kommer hans stora
barmhärtighet utan tvekan att
efterskänka er era många synder.»^[9]

I första hand skall vi gottgöra för
våra personliga felsteg. Vi har alla
tagit emot dopet, vilket har gjort oss
till Guds barn och lemmar i Kristi
mystiska kropp, som är Kyrkan. Är
det inte självklart att vi svarar på så
stor kärlek med hela vår själ? Trots
detta behöver vi inse att vi ofta på
grund av vår svaghet inte gör Guds
vilja eller i alla fall inte motsvarar
hans kärlek så snabbt och så

generöst som han har rätt att förvänta sig av oss.

Hur mycket smärtade det inte vår Fader att så många kristna glömt vilken stor sak deras gudomliga barnskap är och vilken värdighet det har! Vi kan tillämpa hans ord på oss själva: **Reagera omedelbart. Hör den helige Andes röst: *Si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique* - om en fiende förolämpar mig, förvånar det mig inte och det kan jag stå ut med. Men du ... *Tu vero homo unanimes, dux meus, et notus meus, qui simul mecum dulces capiebas cibos* - du min vän, min apostel, som sitter vid mitt bord och äter ljuvliga rätter tillsammans med mig! [10]**

Mina döttrar och söner, låt oss erkänna våra synder och felsteg utan att ursäkta oss, men utan att någonsin bli oroliga. Herren är en fader och han är alltigenom vår

Fader, och han är alltid redo att ta oss i sin famn. Låt oss varje dag vårda oss om de minuter vi ägnar åt samvetsrannsakan, utan skrupler men med ett finkänsligt samvete, så att vi med den helige Andes ljus upptäcker det som har gått bra, det som gått dåligt och det som vi kunde ha gjort bättre. Inför det goda, låt oss reagera med uppriktig tacksamhet; inför felstegen, låt oss med ett barns kärlek be om förlåtelse. Låt oss sedan alltid avsluta med en akt av ånger – kärlekssmärta – och med en riktigt konkret föresats för vår kamp. Den kan vara liten men gjord med uppriktig iver att växa i vårt inre.

När vi då vänder oss till botens sakrament, kommer vi att göra det väl förberedda och få större andlig frukt. Är vi medvetna om att vi, när vi håller samvetsrannsakan – en vana som är fast förankrad i den kristna traditionen – öppnar upp vår själ helt och hållet inför Herren?

Tänker vi på att Gud är beredd att ge oss sin nåd så att vi kan älska honom mer?

Kyrkan har rekommenderat och fortsätter att rekommendera vanan att bikta sig ofta. Utan detta hjälpmedel för den personliga helgelsen är det mycket svårt (för att inte säga omöjligt) att leva ett högkvalitativt kristet liv, i synnerhet då tillfällena att avlägsna sig från Herren är många i den omgivning som omger oss. Jag tröttnar därför inte på att uppmuntra er att utföra ett intensivt och extensivt *biktapostolat* Låt oss inte påverkas av falsk mänsklig hänsyn utan låt oss i våra vänner, släktingar och arbetskamrater främja denna iver att hjälpa de människor de möter.

Säg till alla – också genom vår övertygelses exempel – att de skall ta vara på fastetidens rikliga nåd för att rena sina själar på djupet och

upptäcka eller förstärka möjligheten att umgås innerligt med Herren. De kommer att fyllas av frid och bli lyckligare eftersom det inte finns någon större glädje än att veta att man är Guds barn. Låt oss råda dem att regelbundet gå till *glädjens sakrament*, som vår Fader kallade det.

Jag nämnde också behovet att be om förlåtelse för andras synder. Detta kräver inte att vi gör stora saker. Det har vår Herre redan gjort genom att dö på Korset för oss. Men han vill att vi med hans återlösande offer förenar de uppoffringar och den botgöring som själva livet medför: sjukdomens besvär, oförståelse från andra, svårigheter i arbetet, att en plan som vi förberett med entusiasm går i stöpet. För att acceptera med gott humör motgångar av detta slag, vilka är materialet för vår personliga heliggörelse, är det lämpligt, särskilt dessa veckor, att vi generöst lägger

till små uppoffringar i maten, drycken, i det som är bekvämt, i vår vila och avkoppling. Detta förenar oss mer med Jesu Kristi kors och förbereder oss för en riklig frukt i påsk.

För inte så länge sedan påminde Benedikt XVI alla om att detta sätt att bete sig alltid behåller sitt värde. I sin encyklika om hoppet skriver han: *Tanken att kunna "uppoffra" små vardagliga svårigheter, som ideligen drabbar oss med sina mer eller mindre jobbiga nålstick, för att på detta sätt ge dem en mening, var en andaktsform som fortfarande var mycket utspridd till inte för så länge sedan, även om den idag utövas mindre ofta.*^[11] Påven beklagar att det verkar som om man glömt bort dessa bevis på kärlek till Gud och tillägger att fromma människor var övertygade om att de, genom att uppoffra dagens motgångar, kunde inkludera sina små svårigheter i

Kristi stora med-lidande, att de på detta sätt blev en del av den stora skatt av med-lidande som människosläktet behöver.

[12] Sammanfattningsvis säger han: *Vi borde verkligen fråga oss om inte detta återigen kunde vara ett förståndigt perspektiv även för oss.*

[13] Detta är en fråga som jag bollar över till er så att var och en av er begrundar den och återupptäcker värdet av det **dolda och tysta offret**,

[14] och så att ni låter det genljuda i deras öron som ni möter.

Som varje månad ber jag er att vara mycket förenade med mina böneämnen. Be nu särskilt mycket för inledandet av det apostoliska arbetet i Rumänien och Indonesien. Konkreta steg tas för att inleda det i år, om Gud vill. Fortsätt att be för Påven och för hans böneämnen, varav den efterlängttade enheten mellan alla kristna utgör en viktig del: enhet som börjar med en

djupare och mer övernaturlig enhet mellan katoliker.

Jag önskar också att vi varje dag ber för de sjuka: Herren överöser oss med skatten att kunna ta hand om så många som lider. Liksom Herren följde dem som led för att bota och trösta dem, vill jag att vi på samma sätt berikas av denna kärlek till nästan, sann tillgivenhet, då vi tar hand om dem som behöver det.

Jag vill inte uppehålla er längre, men jag ber er att vända er till vår käre don Álvaro, som firade sin namnsdag den 19 februari. Låt oss be honom att från Herren utverka rikligt med broderlig kärlek, så att alla i Verket – alltid, men i synnerhet om det finns några som går igenom en sjukdomsperiod – erfar på ett levande sätt att Opus Dei är en familj, en sann familj, där vi gärna ger oss själva helt för varandra.

Med all kärlek välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 februari 2008

[1] Benedikt XVI, Tal under den allmänna audiensen, 21/2 2007.

[2] Romerskt Missale, Askonsdag, *Välsignelsen och påläggandet av askan* (jfr 1 Mos 3:19).

[3] Benedikt XVI, Encyklikan *Spe Salvi*, 30/11 2007, nr 41.

[4] Romerskt Missale, Askonsdag, *Välsignelsen och påläggandet av askan* (jfr Mark 1:15).

[5] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 168.

[6] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 57.

[7] Romerskt missale, Askonsdagen, *Välsignelsen och påläggandet av askan* (jfr Joel 2:13).

[8] Jfr Romerskt missale, Askonsdagen, *Första läsningen* (Joel 2:12).

[9] Den helige Hieronymus, *Kommentar till profeten Joels bok*, II, 12-13.

[10] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 244.

[11] Benedikt XVI, Encyklikan *Spe salvi*, 30/11 2007, nr 40.

[12] *Ibid.* [13] *Ibid.* [14] Jfr Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 185 och 509.